

Yli rajojen

Aarne Saarinen heräsi hiljaiseen, ovelta kuuluvaan kolkutukseen. Hän nousi ylös, puki aamutakin päällensä ja meni kyselemään öistä kulkijaa:

—Onko se Taisto, joka kolkuttaa, vai Maunoko siellä on? Vai olisiko toverini Otto Wilhelmi, joka vierailta mailta tullut on?

—En ole minä Taisto, joka kolkutan, enkä ystäväsi Maunokaan. Vaan olen minä toverisi Otto Wilhelmi, joka vierailta mailta tullut on.

—Jaha, hyvä on sitten, peremmälle, peremmälle, touhusi Saarinen ja opasti vierasta hämäämään olohuoneeseen. —No miten olet jaksellut? hän kysäisi, kun Otto Wilhelmi oli päässyt istumaan.

—Tietäähän sen miten märkä palaa. Josefin ja Nikitan kanssa pelataan jätkänshakkia ja muistellaan menneitä.

—Vaan mikäpä sai sinut tulemaan tänne — hm — rajan taa, tänne kylmään? Eikö ollut vaikeuksia Vainikkalassa?

—Eihän toki, kyllä tämä ny-

kyisin käy ihan eri lailla kuin ennen. Se kun on tuo luottamus yli rajojen niin siinä menee yksi Otto Willekin seassa, vieras vakuutti. — Eikä täällä niin kylmääkään ole, päin vastoin, kun vertaa... Paremminkin meilläpäin tuppaa olemaan tosiholotna, kylmää kuin... kuin pakaste-arkussa, O.W. selosti hillittyyn tapaansa. —Ja ihan uteliaisuuttani minä tänne tulin, kuulostelevaan vieläkö täällä on entiset mallit. Toimiikos se tämä Akateeminen Karjalais-Seura vielä vireästi?

—Eihän toki, se on kadonnut jo aikoja sitten, valisti Saarinen. —Mitenkä sinä nyt sellaisia kyselet?

—Jaa. No minä ajattelin, että kun niille presidenteille perustellaan seuroja, niinkuin nyt Paasikivellekin, niin kai sitä tälle nykyisellekin.

—Mutta eihän Karjalainen ole presidenttinä. Kekkonen on. Eikä sillä ole seuraa.

—No voi hyvänen aika. Minä olen sitten ihan sekoittanut. Vai

vielä se Kekkonen... Se kun näytti jo silloin kauan sitten ihan siltä, että Karjalaisesta se tulee... Vaan kai siitä Karjalaisestakin joskus sentään, vai onko sille jotain sattunut?

—Onhan sitä yhtä ja toista sattunutkin, vaan ei sitä vielä tiedä, mutisi Saarinen vaisusti. —On nääs noilla demareilla semmoinen Koivisto, et taida muistaakaan.

—E-en, enpä totisesti muista, taitaa olla nuorempia miehiä. Vaan sittenhän on kumminkin Honka-liitto vielä hengissä, kun demareilla on ehdokas, O.W. ilahtui. —Jotakin vanhaa on sentään säilynytkin.

—No mutta toverini Otto Wilhelmi! Saarinen karehtui. —Et-kös sinä muista, että Honka-liitto hajosi jo 60-luvun alussa. Sinunhan se pitäisi tietää, jos kenen.

—Ai joo, niinhän se olikin. Olenpas minä käynyt hokaraksi. Sitä näin vanhemmuuten rupeaa hömelehtimään kaikenlaista. Varsinkin, kun ei tule noita asioi-

ta enää niin tarkasti seuratuksi. Minä muistan vain honkaliitot ja neuvostoliitot, vaan tämmöisistä koivistoliitoista en ole kuullut puhuttavankaan. Taitaa olla parasta tästä hiljalleen palailta takaisin, ei sitä meikäläisestä enää ole. Sinähän alat kohta pitää minua poliittisena hölmöilijänä, kun tällä tavalla liitot sekoitan.

Kukko se lauloi ja kello se löi, ja aamu jo vaaleni. Aarne Saarinen huomasi yhtäkkiä vieraansa kadonneen. Ja silloin vasta Saarinen huomasi: se oli haamu, joka puhui hälle.